

Tereziánska misia

*Vo Francúzsku je toho času viac než 6 500 kňazov a seminaristov zverených osobnej modlitbe takmer 7 000 chlapcov a dievčat Tereziánskej misie. Modlitbové hnutie, ktoré založil P. Thevenin v 70. rokoch, je síce v našich krajinách takmer neznáme, no prostredníctvom duchovného patronátu detí bolo vymodlených až desať percent dnešného francúzskeho kléru, pričom každý tretí z týchto povolaných má menej ako 45 rokov. P. Bruno Thevenin (*11.07.1946) nám telefonicky porozprával o sebe a o vzniku jeho diela za posvätenie kňazov, diela pod patronátom sv. Terezky Ježiškovej.*

Modlitba duchovnej matky

„*S*voje detstvo som strávil na okraji mesta Paríž, vo farnosti, ktorá je pomenovaná podľa sv. Terézie z Lisieux. Keďže náš kňaz nemal faru a my sme mali veľký dom, býval u nás tri roky. Doma sme boli traja bratia. Dvaja sme sa stali kňazmi a naše povolanie sa bezpochyby zrodilo aj vďaka veľkodušnosti a otvorenosti rodičov.

V roku 1966, keď som vstúpil do seminára v Bayeux Lisieux, pani Louise Charlesová, bezdetná vdova z Lisieux, listom poprosila svojho biskupa, aby jej dal meno kňaza, ktorého by si mohla „adoptovať“ za duchovného syna. Až do konca života sa bude zaňho a na jeho úmysly každý deň modliť ruženec. Tu jej biskup dal krstné meno jedného seminaristu: Bruno. Pani Charlesová sa tak za mňa od môjho vstupu do seminára roky modlila, a to bez toho, aby som o tom vedel alebo že by ma poznala.

Keď som v roku 100. výročia narodenia sv. Terezky Ježiškovej prijal v Lisieux sviatosť kňazstva, ako mladý kaplán som v roku 1974 prišiel práve do farnosti, v ktorej sa za mňa táto pani verne modlila. Bola to práve pani Charlesová, ktorá sa prihlásila, keď som svojich veriacich prosil o sakristiána a o pomoc v domácnosti. Po istom čase nakoniec zistila, že tento P. Bruno Thevenin je ten „jej“ duchovný syn, za ktorého sa už osem rokov modlila! Celých 31 rokov, až do smrti (zomrela ako 90-ročná), ma matka Charlesová sprevádzala svojimi modlitbami. Túto dobrú dušu som pochoval v Lisieux 12. novembra 1997.

Jej duchovný patronát nad mojím kňazstvom mi vnukol myšlienku, aby som svojich 650 žiakov vo farnosti a na vysokej škole motivoval k modlitbe a k osobnému posväteniu. Pomyslel som si: *„Deti majú v Cirkvi svoje miesto a ich veľkodušnosť musíme podporovať. To, čo pre mňa urobila Louise Charlesová, nech robia moje deti pre iných kňazov: nech sa modlia! Lebo ich modlitba má osobitne veľkú moc nad Božím Srdcom!“* Tak som spolu s niekoľkými kňazmi vytvoril hnutie modliacich sa detí za posvätenie seminaristov a kňazov – Tereziánsku misiu.

„*S*me skromné hnutie duchovného života, ktoré „nenarobí veľa hluku“. Tak ako sa Terezka ukryla v karmeli v Lisieux, aby sa tam modlila na úmysly sveta a predovšetkým kňazov, tak sú aj naše deti celkom skryté, malé a slabé. A predsa ako kvas prekvacia cestu!

Je veľmi dôležité, aby sa naše veriace deti spolu stretávali pri modlitbe, pretože chodia do škôl, kde väčšina ich kamarátov vieru nepraktizuje. A to ich – samozrejme – robí neistými. Preto ich poteší, keď stretnú rovnako zmýšľajúcich, s nimi sa môžu podeliť o svoju dôveru v Ježiša. Aj keď niektorí

chlapci a dievčatá, ktorí sa v Tereziánskej misii stretávajú, nosia v sebe myšlienku na povolanie, ja osobne im o tom nikdy nehovorím. Je to Boh, ktorý volá a povoláva. Približne päť percent detí z Tereziánskej misie sa doposiaľ rozhodlo pre kňazstvo alebo pre život zasvätený Bohu. Keď to zhrnieme, dostávame mnoho dôkazov, ako si sv. Terezka Ježiškova veľmi žela toto dielo za posvätenie kňazov, ako ho miluje a ako ho z neba riadi.“

Svedectvá

Aj v súčasnosti – na veľkú radosť P. Thevenina – chce do Tereziánskej misie vstúpiť mnoho detí a často sa hlásia aj mladí a rodičia. Najkrajšou je preňho ale skutočnosť, keď seminaristi a kňazi osobne poprosia o modlitbovú podporu dieťaťa. Vo veku 10 rokov môže dieťa Tereziánskej misie prevziať duchovný patronát nad jedným alebo nad viacerými seminaristami alebo rehoľníkmi. Deti sa dobrovoľne zaväzujú k dennej modlitbe za svojho „duchovného zverenca“ až po jeho kňazskú vysviacku alebo sa chcú zaňho stále modliť modlitbu k Matke kňazov alebo jeden desiatok z ruženca. Iní si v mene svojho seminaristu napr. týždenne obnovujú zasvätenie Panne Márii alebo počas jednej sv. omše v týždni pristúpia k svätému prijímaniu za „svojho povolaného“. Až do diakonskej vysviacky alebo do zloženia večných sľubov poznajú iba krstné meno svojho „dieťaťa, za ktoré sa modlia“, s ktorým však prostredníctvom sekretariátu Tereziánskej misie môžu mať písomný kontakt. Priamy kontakt s ním môžu nadviazať po kňazskej vysviacke. O tom, aké veľké požehnanie vychádza zo vzájomného apoštolátu modlitby, opätovne potvrdzujú listy, v ktorých môžeme čítať o udelených milostiach.

Istý mladý seminarista napríklad napísal zakladateľovi: „Už od malička sa modlím modlitbu k Matke kňazov. Prednedávnom, po roku duchovnej formácie, som poprosil svojho biskupa, aby ma prijal do seminára. Dnes som to ja, kto vás prosím, aby sa za mňa modlilo jedno z vašich detí.“ Istý kňaz spoznal modlitbové hnutie až dva roky po svojej vysviacke: „Veľmi si žela byť duchovným krstniatkom dieťaťa, pretože pre mladého kňaza neexistuje nič krajšie, ako vedomie, že sa za neho modlia. Spolieham sa na vás!“

Iný list prišiel z Bordeaux: „Odvtedy, čo poznáme Tereziánsku misiu, modlíme sa v našej rodine modlitbu k Matke kňazov ... Najskôr sme sa modlili so štyrmi, s piatimi, potom so šiestimi a nakoniec so siedmimi deťmi! Naš najstarší syn práve teraz začína druhý rok v kňazskom seminári, a tak teraz prosíme o modlitbu za neho, tak ako sa aj my naďalej modlíme za všetkých v Tereziánskej misii.“

Ďakovný list prišiel aj od istého kňaza na tretie výročie jeho kňazskej vysviacky: „Dnes je ten správny okamih, aby som sa poďakoval Tereziánskej misii. Pomohla mi, aby som sa stal kňazom, a okrem toho mi pomáha aj naďalej v mojom peknom povolaní. Ešte stále som v kontakte so svojím malým ‚patrónom‘. Jeho podpora prostredníctvom bratskej modlitby je jednou z najväčších radosí v mojom kňazskom živote.“

Opakovane sa stávalo, že deti Tereziánskej misie boli pozvané na kňazskú vysviacku „svojho“ seminaristu. A neskôr, keď sa niektorí z chlapcov Tereziánskej misie stali kňazmi, na kňazskú vysviacku im prišli ich bývalé „duchovné deti“.